

Van huwelijksquotiënt naar gezinsquotiënt

Standpunt van de Gezinsbond

januari 2004
geactualiseerd oktober 2017

INHOUD

I	Waarover gaat het?	p. 2
I.1	Wat vooraf ging	p. 2
I.2	Hoe werkt het huwelijksquotiënt?	p. 3
I.3	Welke fiscale ondersteuning biedt het huwelijksquotiënt?	p. 4
II	Evaluatie van het huwelijksquotiënt	p. 5
II.1	Pluspunten van het huwelijksquotiënt	p. 5
II.2	Knelpunten en tekortkomingen van het huwelijksquotiënt	p. 6
III	Budgettaire weerslag	p. 7
IV	Uitgangsvisie	p. 8
V	Onze voorstellen	p. 9
V.1	Een nieuwe benaming: gezinsquotiënt	p. 9
V.2	Een gemoduleerd gezinsquotiënt	p. 10
V.3	Verhoging van de splitsingsverhouding van het gezinsquotiënt	p. 11
V.4	Uitdovingsscenario voor gezinnen waarvoor vandaag het huwelijksquotiënt van toepassing is	p. 11
V.5	Keuzemogelijkheid gezamenlijke aanslag in het jaar van huwelijk of wettelijke samenwoning	p. 12
VI	Samenvatting	p. 12
 <u>Bijlagen:</u>		
Bijlage I:	Enkele voorbeelden van de berekening van het huwelijksquotiënt	p. 14
Bijlage II:	Fiscale ondersteuning bij toepassing van plafond huwelijksquotiënt	p. 15
Bijlage III:	Maximale fiscale ondersteuning door toepassing huwelijksquotiënt	p. 16
Bijlage IV:	Situatie in het jaar van huwelijk of wettelijk samenwonen	p. 17

I Waarover gaat het?

I.1 Wat vooraf ging

De Wet van 20 november 1962 houdende hervorming van de inkomstenbelastingen leidde tot het Wetboek van Inkomstenbelastingen 1964. Het belastingstelsel was gebaseerd op een globale cumul voor gehuwde partners ongeacht hun huwelijksstelsel. De man werd aangesteld als gezinshoofd en de vrouw telde mee als persoon ten laste.

Tot en met het aanslagjaar 1976/inkomstenjaar 1975 was ons belastingstelsel gebaseerd op een volledige cumul van inkomsten voor gehuwden. Rekening houdend met de progressieve aanslagvoeten leidde de cumul tot een zwaardere belastingdruk voor gehuwde tweeverdieners t.a.v. alleenstaanden en éénverdienersgezinnen. De inkomsten van man en vrouw werden immers volledig samengevoegd en bijgevolg belast in een hogere belastingschijf.

Vanaf aanslagjaar 1977/inkomstenjaar 1976 werd de cumulregeling geleidelijk aan afgebouwd door de Wet van 5 januari 1976 betreffende de budgettaire voorstellen 1975-1976 en werd overgestapt naar een beperkte decumul. Tot een beperkt plafond van 350.000 BEF konden de inkomsten van man en vrouw afzonderlijk belast worden. Boven dit plafond bleef de cumul behouden. De vrouw werd niet langer als persoon ten laste beschouwd.

Vanaf aanslagjaar 1985/inkomstenjaar 1984 werd door de Wet van 11 april 1983 het principe van de splitting ingevoerd. De splitting, de voorloper van het huwelijksquotiënt, kende opnieuw een belastingvermindering toe de echtgenoten. Er werd een onderscheid gemaakt tussen éénverdieners en tweeverdieners.

Voor éénverdieners golden volgende regels. Wanneer het belastbaar inkomen lager was dan 750.000 BEF werd éénverdieners de aanslagvoet bepaald door slechts 74 % van het belastbaar inkomen in aanmerking te nemen. Wanneer het belastbaar inkomen tussen 750.000 en 1.500.000 BEF lag, werd de aanslagvoet bepaald door slechts 87 % van het belastbaar inkomen in aanmerking te nemen.

Voor belastbare inkomens vanaf 1.500.000 BEF werd een eenvormige vermindering toegekend van 4.618 BEF. Voor twee verdieners golden andere regels. Wanneer het belastbaar inkomen lager was dan 750.000 BEF werd het belastbaar inkomen van de minstverdienende apart belast. Voor belastbare inkomens vanaf 750.000 BEF werd een vermindering verleend gelijk aan het verschil tussen de basisbelasting op het belastbaar inkomen en de basisbelasting op datzelfde, verlaagd met 56.000 BEF. Deze aftrek werd desgevallend beperkt tot het nettobedrag van de bedrijfsinkomsten van de minstverdienende echtgenoot.

De grote doorbraak kwam er op 7 december 1988 toen de toenmalige belastinghervorming definitief een einde stelde aan de cumul van beroepsinkomsten voor gehuwde partners. Vanaf aanslagjaar 1990/inkomstenjaar 1989 werd het decumul-

plafond afgeschaft. Deze maatregel stelde gedeeltelijk een einde aan bovenvermelde discriminatie tussen tweeverdieners en alleenstaanden en éénverdienersgezinnen. Meteen werd ook **de vermindering ten gunste van de echtgeno(o)t(e) afgeschaft**.

De belastinghervorming van 7 december 1988 voorzag tevens een sociaal-fiscale maatregel voor ééninkomensgezinnen (het zogenaamde traditionele kostwinnersmodel) en voor koppels waarvan één van de partners een bescheiden inkomen geniet. Het principe van deze compensatie voor deze gezinnen die niet konden genieten van de decumulregeling bestond erin om een deel van het hoogste inkomen door te schuiven naar de partner met het laagste inkomen. Het huwelijksquotiënt zoals deze compensatiemaatregel werd genoemd, deed zijn intrede in ons belastingstelsel. De invoering van het huwelijksquotiënt betekende een substantiële verhoging van het netto-beschikbare inkomen voor de betrokken gezinnen (éénverdienersgezinnen en tweeverdienersgezinnen waarvan één partner een laag inkomen geniet).

Het huwelijksquotiënt werd tevens ingevoerd als compensatie voor het wegvallen van de vermindering voor de echtgeno(o)t(e).

De belastinghervorming van 10 augustus 2001 breidt de toepassing van het huwelijksquotiënt vanaf aanslagjaar 2005/inkomstenjaar 2004 uit naar wettelijk samenwonenden. Deze uitbreiding naar wettelijk samenwonenden is er gekomen mede dankzij de Gezinsbond.

I.2 Hoe werkt het huwelijksquotiënt?

De toepassing van het huwelijksquotiënt wordt wettelijk geregeld in artikels 87 en 88 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen van 1992 (WIB92).

De regeling van het huwelijksquotiënt werd ingevoerd door de belastinghervorming van 7 december 1988 en is van toepassing vanaf aanslagjaar 1990/inkomstenjaar 1989. Het huwelijksquotiënt wordt toegepast voor gehuwde partners en vanaf aanslagjaar 2005/inkomstenjaar 2004 eveneens voor wettelijk samenwonenden.

Om in aanmerking te komen voor de toepassing van het huwelijksquotiënt moet het koppel aan één van de **twee** onderstaande **voorwaarden** voldoen:

- één van de partners heeft **geen beroepsinkomen**.
- één van de partners heeft een laag **netto-belastbaar beroepsinkomen**, d.w.z. **lager dan 6.700 euro** (te indexeren, 10.490 euro na indexatie voor aanslagjaar 2018/inkomstenjaar 2017).

Het principe van het huwelijksquotiënt werkt als volgt. Een **gedeelte van het netto-belastbaar beroepsinkomen van de meest verdienende partner wordt overgeheveld naar de minst verdienende partner** zodat het **netto-belastbaar inkomen van de minst verdienende partner** wordt opgetrokken **tot 30 % van het totale gezinsinkomen** met een **maximum van 6.700 euro (te indexeren, 10.490 euro na indexatie voor aanslagjaar 2018/inkomstenjaar 2017)**.

Onder beroepsinkomen verstaat de fiscale wetgeving alle inkomsten die de belastingplichtige ontvangt uit arbeidsprestaties, maar ook alle vervangingsinkomsten ter compensatie van de loonderving als gevolg van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, loopbaanonderbreking en pensionering.

Het huwelijksquotiënt wordt toegepast op het netto belastbaar inkomen dit wil zeggen **na aftrek van de beroepskosten** (forfaitair of werkelijk) en van **mogelijke beroepsverliezen**. Het huwelijksquotiënt is volgens artikel 89 WIB92 niet van toepassing op afzonderlijk belaste beroepsinkomsten zoals achterstallen, opzeggvergoedingen en vervroegd vakantiegeld.

In **bijlage I** wordt de berekening van het huwelijksquotiënt toegelicht aan de hand van enkele cijfervoorbeelden.

I.3 Welke fiscale ondersteuning biedt het huwelijksquotiënt?

Het huwelijksquotiënt biedt aan gezinnen die ervoor in aanmerking komen een **belangrijke fiscale ondersteuning** en dit **op twee vlakken**:

- een **gedeelte van het beroepsinkomen** van de meest verdienende **wordt belast** in een lagere belastingschijf, m.a.w. **aan een lagere marginale aanslagvoet**.
- de **belastingvrije som van de minst verdienende partner** wordt **optimaal uitgeput**.

Beide fiscale tegemoetkomingen resulteren in een substantiële verlaging van de fiscale druk op het gezinsinkomen. Zoals berekend in **bijlage II** bedraagt de maximale fiscale ondersteuning van het huwelijksquotiënt voor aanslagjaar 2018/inkomstenjaar 2017 bijna 3.991 euro (exact bedrag = 3.990,50 euro) voor een éénverdienersgezin dat de maximale overheveling van 10.490 euro kan uitputten, m.a.w. voor een gezin met een netto belastbaar inkomen vanaf 34.966,67 euro.

Rekeninghoudend met een gemiddelde gewogen gemeentebelasting voor Vlaanderen en Brussel van 7,32 % voor aanslagjaar 2014/inkomstenjaar 2013 **verlaagt de toepassing van het huwelijksquotiënt** voor een gezin met een **netto belastbaar inkomen vanaf 34.966,67 de personenbelasting met 4.349,65 euro**.

Aangezien ons belastingstelsel progressieve belastingtarieven hanteert zal de effectieve netto fiscale ondersteuning groter zijn naarmate het inkomen van de meest verdienende wordt belast in een hogere belastingschijf, m.a.w. aan een hogere marginale aanslagvoet. De maximale overheveling wordt gerealiseerd voor inkomens boven 34.966,67 euro. Dit inkomen bevindt zich in de belastingschijf van 21.190 tot 38.830 euro. Het belastingtarief in deze belastingschijf bedraagt 45 %.

De maximale fiscale ondersteuning door toepassing van het huwelijksquotiënt wordt bijgevolg bereikt wanneer het inkomen van de meest verdienende partner zich bevindt in de hoogste belastingschijf boven 38.830 euro. Het belastingtarief in deze belastingschijf bedraagt 50 %. De maximale fiscale ondersteuning wordt toegekend aan inkomens boven 49.320 euro. We komen tot dit inkomen door bij 30.840 euro,

zijnde de ondergrens van de hoogste belastingschijf 10.490 euro, zijnde het plafondbedrag van het huwelijksquotiënt bij te tellen. Op die manier zal de belastingverlaging huwelijksquotiënt maximaal zijn omdat het overgehevelde bedrag volledig onttrokken wordt aan het hoogste belastingtarief van 50 %.

Zoals berekend in **bijlage III** bedraagt de maximale fiscale ondersteuning door toepassing van het huwelijksquotiënt bijgevolg 4.515 euro voor aanslagjaar 2018/inkomstenjaar 2017.

Rekeninghoudend met een gemiddelde gewogen gemeentebelasting voor Vlaanderen van 7,32 % voor aanslagjaar 2014/inkomstenjaar 2013 **verlaagt de toepassing van het huwelijksquotiënt** voor een gezin met een **netto belastbaar inkomen vanaf 49.320 de personenbelasting gemiddeld met 4.845,50 euro.**

Maximale fiscale ondersteuning van het huwelijksquotiënt voor het aanslagjaar 2006/inkomstenjaar 2005 voor gezinnen bedraagt gemiddeld:

4.349,65 euro voor éénverdienersgezinnen met een inkomen vanaf 34.966,67 euro

4.845,50 euro voor éénverdienersgezinnen met een inkomen vanaf 49.320,00 euro.

De **absolute maximale belastingverlaging** wordt bereikt in de gemeenten waar de aanvullende gemeentebelasting met 9% het hoogst is: **4.921,35 euro**. Deze hoogste gemeentebelasting is momenteel alleen van toepassing in Mesen (8957).

II Evaluatie van het huwelijksquotiënt

Vervolgens evalueren we het huidige stelsel van het huwelijksquotiënt. We zetten zowel de pluspunten als de knelpunten en de tekortkomingen van de huidige regeling op een rijtje.

II.1 Pluspunten van het huwelijksquotiënt

De toepassing van het huwelijksquotiënt biedt een belangrijke fiscale ondersteuning **aan een grote groep gezinnen**, zowel aan **ééninkomensgezinnen** als aan **tweeverdienersgezinnen** waarvan **één van de partners een bescheiden inkomen** heeft.

Het huwelijksquotiënt is een belangrijke modaliteit ten aanzien van gehuwde en vanaf aanslagjaar 2005/inkomstenjaar 2004 ook van wettelijk samenwonende koppels waar één van de twee partners geen of een bescheiden beroepsinkomen heeft. Inderdaad, wanneer het gezin in aanmerking komt voor het huwelijksquotiënt wordt een gedeelte van het inkomen van de (meest) verdienende partner overgeheveld naar de minst of niet verdienende partner. Het overgehevelde inkomen wordt bij de minst verdienende partner belast aan een lager belastingtarief. De **fiscale ondersteuning** door de toepassing van het huwelijksquotiënt kan oplopen **tot een maximaal netto-bedrag van 4.921,35 euro** bij een aanvullende gemeentebelasting van 9%.

Door het over te hevelen inkomen te onderwerpen aan de twee beperkingen, enerzijds maximaal 3 % van het totale gezinsinkomen en anderzijds het absolute plafond van 6.700 euro (te indexeren, 10.490 euro na indexatie voor aanslagjaar 2018/inkomsten

jaar 2017) kan het huwelijksquotiënt beschouwd worden als een sociale maatregel. De fiscale regeling kan in de praktijk maar toegepast worden op de eerste schijf van 34.966,67 euro van het totale netto belastbare gezinsinkomen. Het overgehevelde bedrag blijft geplafonneerd voor gezinsinkomens boven 34.966,67 euro. De beperkingen waardoor het plafond voor belastbare beroepsinkomens boven de 34.966,67 euro niet langer aangroeit, bouwen een zekere **sociale dimensie** of **selectiviteit** in het systeem in.

Sommige vrouwenbewegingen ervaren het huwelijksquotiënt als discriminerend voor de vrouw ten aanzien van de man. Niets is minder waar. De huidige regeling van het huwelijksquotiënt is helemaal **niet discriminerend** en behandelt **mannen en vrouwen volkomen gelijk**. Het huwelijksquotiënt zorgt ervoor dat een gedeelte van het beroepsinkomen wordt overgeheveld van de meestverdienende naar de minstverdienende partner. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen man en vrouw. De meestverdienende partner kan even goed een vrouw als een man zijn. In de praktijk zullen daarentegen meer mannen dan vrouwen de rol vervullen van meestverdienende partner. Er blijft vandaag een grote ongelijkheid bestaan in de verloning van mannen en vrouwen voor hetzelfde werk. Deze ongelijkheid in verloning mag echter niet aangehaald worden als discriminerende factor in hoofde van het huwelijksquotiënt. Bovendien leert de praktijk ons dat meer vrouwen dan mannen zorg- en opvoedingsarbeid opnemen.

II.2 Knelpunten en tekortkomingen van het huwelijksquotiënt

Het huwelijksquotiënt biedt vandaag een geplafonneerde fiscale ondersteuning aan alle ééninkomensgezinnen. Daarentegen is de decumul - de volledige opsplitsing van de inkomsten bij tweeverdieners - onbegrensd. De **plafonnering van het huwelijksquotiënt** kan bijgevolg in zekere zin als een **discriminatie van éénverdieners ten aanzien van tweeverdieners** beschouwd worden.

De huidige regeling houdt volgens de Gezinsbond echter onvoldoende rekening met het aantal kinderen in het gezin. Het **plafond van het huwelijksquotiënt** is momenteel **niet gezinsgemoduleerd**.

Hoewel het huwelijksquotiënt onderworpen wordt aan twee beperkingen, biedt de huidige regeling een **grotere fiscale tegemoetkoming voor hogere inkomens**. Het huwelijksinkomen hevelt immers een gedeelte van het beroepsinkomen van de meestverdienende naar de minstverdienende partner. Deze overheveling zorgt ervoor dat dit bedrag bij de minstverdienende partner deels niet en deels aan het laagste tarief van 25 % wordt belast i.p.v. aan het hoogste tarief bij de meestverdienende partner. Het verschil wordt groter naarmate de aanslagvoet van de meestverdienende hoger is. Als gevolg van de belastinghervorming van 10 augustus 2001 is het hoogste belastingtarief momenteel 50%. Vanaf het ogenblik dat de meestverdienende in deze hoogste schijf belast wordt, blijft het absolute bedrag van de fiscale ondersteuning gelijk.

Naarmate het belastbare inkomen in die situatie verder stijgt, vermindert bijgevolg de relatieve fiscale ondersteuning omdat het absolute bedrag gelijk blijft. Dit fenomeen is uiteraard inherent aan ons progressief belastingstelsel.

De belastinghervorming van 10 augustus 2001 verbreedt de toepassing van het huwelijksquotiënt naar wettelijk samenwonenden. **Feitelijk samenwonenden** kunnen **niet genieten van het huwelijksquotiënt** ook al vormen zij een gezin. Ouders kunnen er bewust voor kiezen om samen hun kinderen op te voeden zonder hun samenlevingsvorm te officialiseren door hetzij een huwelijk hetzij een wettelijk samenlevingscontract. Ook deze gezinnen kunnen door zorg- en opvoedingsarbeid in een situatie verkeren van slechts één inkomen of een tweede bescheiden inkomen.

Ook **éénoudergezinnen** komen vandaag **niet in aanmerking voor het huwelijksquotiënt**. Toch nemen ook zij in belangrijke mate zorg- en opvoedingstaken op. Gezinnen met slechts één ouder hebben het in de meeste gevallen extra moeilijk om de eindjes aan elkaar te knopen.

Tijdens het **jaar van huwelijk of wettelijk samenwonen** worden gehuwden en wettelijk samenwonenden nog steeds belast als alleenstaanden. Deze koppels kunnen bijgevolg het jaar van huwelijk of wettelijk samenwonen **niet genieten van het huwelijksquotiënt**. Toch beantwoorden deze koppels op 1 januari van het aanslagjaar aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor het huwelijksquotiënt. Door het niet toepassen van het huwelijksquotiënt lijden sommige koppels voor de inkomsten van het jaar van huwelijk of wettelijk samenwonen een **financieel verlies** dat kan afhankelijk van het inkomen en het tarief van de aanvullende gemeentebelastingen oplopen tot 4.921,35 euro. De historiek van deze discriminatie wordt toegelicht in **bijlage IV**.

Sommigen menen in het huwelijksquotiënt een **werkloosheidsval** te zien. Het huwelijksquotiënt zou thuiswerkende partners ontmoedigen om opnieuw in de arbeidsmarkt te stappen. Het gezin zal slechts een beperkt netto meerinkomen kunnen genereren omdat het extra loon per saldo een zware meerbelasting zal veroorzaken. Vooreerst zal het beroepsinkomen van de voormalige thuiswerkende partner gewoon worden belast. Daarenboven wordt het bedrag van het huwelijksquotiënt opnieuw belast aan het marginale (lees hoogste) belastingtarief bij de meestverdienende partner.

III Budgettaire weerslag

In opdracht van de werkgroep 'Gezinnen en Fiscaliteit' van de Staten-Generaal van het Gezin maakte de Federale Overheidsdienst Financiën in 2005 simulaties van de budgettaire impact van de toepassing van het huwelijksquotiënt.

Deze berekeningen toonden aan dat de totale kostprijs van het huwelijksquotiënt toen ongeveer 1,7 miljard euro bedroeg.

Uit deze berekeningen bleek dat toen 953.949 gezinnen een belastingverlaging genoten door toepassing van het huwelijksquotiënt. De maatregel kwam ten goede van 391.280

tweeverdienersgezinnen en 562.669 éénverdienersgezinnen. De belastingverlaging bedroeg per gezin gemiddeld 1.303 euro voor de tweeverdieners en gemiddeld 2.160 euro voor de éénverdieners. Het algemeen gemiddelde bedroeg 1 808 euro per gezin.

IV Uitgangsvisie

De Gezinsbond is in de eerste plaats voorstander van het huwelijksquotiënt. Wij pleiten er zelfs voor om de huidige regeling uit te breiden en te verfijnen.

Het huwelijksquotiënt werd in 1988 ingevoerd als **compensatiemaatregel voor éénverdienersgezinnen** zodat ook zij konden genieten van een lagere belasting **als tegengewicht voor de decumul voor tweeverdieners**, waarbij de inkomsten van beide partners afzonderlijk en niet langer gezamenlijk werden belast en tevens **als compensatie voor het wegvallen voor de vermindering voor de echtgeno(o)t(e)**. De Gezinsbond wil deze compensatiemaatregel voor éénverdienersgezinnen dan ook integraal behouden.

Daarnaast willen wij het huwelijksquotiënt heroriënteren naar een maatregel voor de terechte verrekening van de verantwoordelijkheid om een zorg- en opvoedingstaak op te nemen. Het huwelijksquotiënt betekende in 2005 voor ruim 915 000 gezinnen een belangrijke fiscale ondersteuning in de erkenning en waardering van de zorg- en opvoedingsarbeid. Deze fiscale ondersteuning bedroeg toen jaarlijks gemiddeld 1 750 euro per gezin.

Wij zien de toepassing van het huwelijksquotiënt vooral als een terechte draagkrachtverrekening voor éénverdieners gezinnen als compensatie voor de inkomensderving gekoppeld aan het uitoefenen van zorg- en opvoedingsarbeid. Voor ons is het hoog tijd dat zorg- en opvoedingsarbeid erkend worden als volwaardige arbeid. Gezinnen die zorg- en opvoedingstaken opnemen, mogen voor deze keuze niet gestraft worden ook al nemen zij daardoor niet deel aan de reguliere arbeidsmarkt.

Wij zien het huwelijksquotiënt in de eerste plaats als een fiscale ondersteuning voor die gezinnen die een **zorg- of opvoedingstaak** opnemen. Vaak gaat het om gezinnen die meerdere kinderen tellen en ervoor geopteerd hebben dat slechts één van de ouders uit werken gaat terwijl de ander fulltime instaat voor de zorg en opvoeding van de kinderen of de zorg voor een hulpbehoevend gezins- of familielid. Deze keuze brengt meestal een gevoelige draagkrachtvermindering met zich mee.

Wij denken hierbij in de eerste plaats aan gezinnen waarbij één van de partners ervoor kiest om zijn of haar beroepsactiviteiten geheel of gedeeltelijk, hetzij tijdelijk te onderbreken hetzij definitief stop te zetten om zelf in te staan voor de opvoeding van kinderen. Daarenboven denken wij ook aan die gezinnen waar de afbouw van de beroepsactiviteit van één van de partners noodzakelijk is om een zorgtaak op te nemen. Het huwelijksquotiënt is een **compensatie voor het inkomensdervende aspect van zorg- en opvoedingsarbeid**.

Er dient evenwel op gewezen dat het huwelijksquotiënt vandaag niet enkel voor één-verdienersgezinnen van toepassing is. **Ook bij heel wat tweeverdienersgezinnen** wordt het huwelijksquotiënt toegepast. Namelijk in die gevallen waar één van de twee inkomens onder de 6 700 (te indexeren, 10.490 euro na indexatie voor het aanslagjaar 2018/inkomstenjaar 2017) ligt en er dus een deel van het hogere inkomen overgezet kan worden naar de minst verdienende partner. Dit is bijvoorbeeld vaak het geval als één van de partners **ouderschapsverlof, zorgverlof, loopbaanonderbreking** of **tijdskrediet** opneemt of hetzij **werkloos** of zelf **ziek** of **invalide** is. Het nemen van voltijds ouderschapsverlof kan uitsluitend leiden tot het toepassen van het huwelijksquotiënt op voorwaarde dat de ouder die het verlof opneemt een laag inkomen heeft of deeltijds werkt. De duurtijd van voltijds ouderschapsverlof is immers beperkt tot maximaal drie maanden.

In vele gevallen (vooral één-, maar ook tweeverdienersgezinnen) gaat het met andere woorden om koppels die slechts één of een tweede maar beperkt inkomen hebben omdat zij zorg- en opvoedingsarbeid verrichten. Precies de grote waarde van die zorg- en opvoedingsarbeid wordt almaar meer door onze maatschappij in het algemeen en door de beleidsverantwoordelijken in het bijzonder in het daglicht gesteld.

Maar ook door '**gewezen' thuiswerkende ouders** (de huismoeders van weleer) wordt het huwelijksquotiënt beschouwd als een **belangrijke erkenning en waardering voor hun inzet** binnen een gezinsmodel dat nu door sommigen als "klassiek" wordt omschreven maar voor hun tijd de norm was (het klassieke kostwinnersmodel waarbij de man gaat werken en de vrouw thuisblijft om voor de kinderen te zorgen).

Daarom wil de Gezinsbond het huwelijksquotiënt voortaan specifiek toespitsen op zorg- en opvoedingsarbeid.

V Voorstellen van de Gezinsbond

Om het huwelijksquotiënt voortaan beter af te stemmen op zorg- en opvoedingssituaties lanceert de Gezinsbond een aantal voorstellen ter uitbreiding en verfijning van de huidige regeling.

V.1 Een nieuwe benaming: gezinsquotiënt

Omdat in de visie van de Gezinsbond het huwelijksquotiënt in de eerste plaats een erkenning en waardering betekent voor gezinnen met een zorg- en opvoedingstaak dekt de huidige terminologie de lading niet langer. In de visie van de Gezinsbond mag de regeling niet langer gebaseerd worden op het al dan niet 'gehuwd' zijn. Immers vanaf aanslagjaar 2005/inkomstenjaar 2004 is de regeling ook van toepassing voor wettelijk samenwonenden.

Daarom stelt de Gezinsbond in eerste instantie voor de benaming van de regeling te wijzigen in **gezinsquotiënt**.

Wij zijn er ons van bewust dat in zijn voorstel twee gezinstypes niet in aanmerking zullen komen voor de toepassing van het gezinsquotiënt: de feitelijke gezinnen en de éénoudergezinnen. Wij benadrukken dat deze gezinnen in de huidige regeling van het huwelijksquotiënt evenmin in aanmerking komen.

Wat de feitelijke gezinnen betreft, oordelen wij dat om fiscaal als koppel beschouwd te worden er minstens sprake moet zijn van enige engagementsverklaring. Aangezien feitelijk samenwonenden hun samenlevingsvorm op een eenvoudige manier en tegen minimale kosten kunnen officialiseren via de registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning bij de ambtenaar van Burgerlijke Stand in de gemeente van de gemeenschappelijke woonplaats, vinden wij dat het gezinsquotiënt niet moet worden uitgebreid naar feitelijk samenwonenden.

Wat de éénoudergezinnen betreft, vindt de Gezinsbond dat ook deze gezinnen alle ondersteuning verdienen wanneer zij zorg- en opvoedingstaken opnemen. Toch menen wij dat éénoudergezinnen op een andere manier dan via het huwelijksquotiënt moeten ondersteund worden.

V.2 Een gemoduleerd gezinsquotiënt

De huidige regeling houdt volgens ons weinig rekening met het aantal kinderen in een gezin. Daarom pleiten wij voor de invoering van een **gezinsmodulering** voor het bedrag van het gezinsquotiënt. Het huidige maximaal over te hevelen **grensbedrag** van 6.700 euro (te indexeren, 10.490 euro na indexatie voor het aanslagjaar 2018/inkomsten jaar 2017) moet dan ook in de eerste plaats **verhoogd** worden **met 10 % per kind ten laste**:

Aantal kinderen	basisbedrag	Geïndexeerd bedrag AJ2018/INK2017
Geen kinderen ¹	6.700 euro	10.490 euro
1 kind	7.370 euro	11.540 euro
2 kinderen	8.040 euro	12.590 euro
3 kinderen	8.710 euro	13.640 euro
4 kinderen	9.380 euro	14.690 euro
5 kinderen	10.050 euro	15.740 euro

Wanneer een gezin een zorgtaak opneemt, telt de zorgbehoevende persoon eveneens als een extra persoon ten laste zodat ook in deze situatie het grensbedrag verhoogd wordt met 10 %.

¹ Regeling van toepassing voor wie bij invoering van de nieuwe regeling zoals voorgesteld door de Gezinsbond het huwelijksquotiënt kan behouden in het kader van de verworven rechten.

V.3 Verhoging van de splitsingsverhouding van het gezinsquotiënt

De huidige **splitsingsverhouding** van het huwelijksquotiënt 70/30 moet gewijzigd worden in een **60/40** opdeling voor de gezinnen die zorg- en opvoedingsarbeid uitoefenen zodat deze gezinnen optimaal ondersteund worden. Deze gewijzigde splitsingsverhouding geldt bijgevolg uitsluitend voor gezinnen met kinderen en voor gezinnen die een zorgtaak opnemen. Wij zien deze uitbreiding als een compenserende maatregel voor éénverdienergezinnen als reactie op de onbeperkte cumul bij tweeverdieners.

V.4 Uitdovingsscenario voor gezinnen waarvoor vandaag het huwelijksquotiënt van toepassing is

De Gezinsbond wil benadrukken dat de uitbreiding van het huwelijksquotiënt voor gezinnen met kinderen en voor gezinnen met een zorgtaak op geen enkele wijze een afbouw mag meebrengen voor gezinnen zonder kinderen ten laste waarvoor momenteel het huwelijksquotiënt geldt. Gewezen thuiswerkende ouders hebben immers vroeger een zorg- en opvoedingstaak opgenomen. Deze erkenning en waardering mogen hen nooit afgenomen worden, ook niet wanneer de kinderen het ouderlijke dak zijn ontgroeid.

Daarom stelt de Gezinsbond voor een overgangsmaatregel in te voeren voor gewezen thuiswerkende ouders. Voor hen willen wij een **uitdovingsscenario** waarbij de toekenning van een gezinsquotiënt **definitief** als **verworven recht** dient beschouwd. Dit verworven recht moet toegekend worden aan alle gezinnen, zowel éénverdienersgezinnen als tweeverdienersgezinnen waarvoor vandaag het huwelijksquotiënt wordt toegepast.

De heroriëntatie van het huwelijksquotiënt naar een gezinsquotiënt dat specifiek wordt toegespitst op zorg- en opvoedingsarbeid impliceert dat nieuwe koppels hetzij gehuwd hetzij wettelijk samenwonend voortaan niet langer kunnen genieten van het gezinsquotiënt. Pas wanneer zij een zorg- en opvoedingstaak opnemen, zullen zij in aanmerking komen voor de toepassing van het gezinsquotiënt.

Dit uitdovingsscenario dat ertoe zal leiden dat na verloop van tijd extra middelen vrijkomen, is voor de Gezinsbond uitsluitend bespreekbaar op voorwaarde dat de voorgaande eisen met betrekking tot de gezinsmodulering en de verhoogde splitsingsverhouding worden gerealiseerd.

De Gezinsbond voorziet eveneens een **verworven recht** voor gezinnen die **in de nieuwe regeling** een gezinsquotiënt genoten hebben omwille van zorg- en opvoedingsarbeid. Deze gezinnen **behouden het gezinsquotiënt** ook wanneer zij geen kinderen meer ten laste hebben. Uiteraard verlaagt voor deze gezinnen het maximumplafond van het gezinsquotiënt naar het **geïndexeerde basisbedrag** zonder kinderen ten laste.

V.5 Keuzemogelijkheid tot gezamenlijke aanslag in jaar van huwelijk of wettelijke samenwoning

Koppels die beslissen om hun samenlevingsvorm te officialiseren komen momenteel voor de inkomsten van het jaar van huwelijk of wettelijk samenwonen niet in aanmerking voor de toepassing van het huwelijksquotiënt. Ook deze koppels kunnen tijdens dat eerste jaar van samenleving in een zorg- of opvoedingssituatie verkeren. De Gezinsbond vindt dat deze discriminatie moet stoppen.

Koppels die huwen of wettelijk gaan samenwonen moeten voortaan het jaar dat zij veranderen van burgerlijke staat in tegenstelling tot vandaag kunnen kiezen om gezamenlijk belast te worden.

Op 1 januari van het aanslagjaar waarin de inkomsten van het jaar van huwelijk of wettelijke samenwoning belast worden, beantwoorden deze koppels immers aan de voorwaarden om belast te worden als ‘fiscaal’ gehuwden, d.w.z. aan de hand van een gezamenlijk aanslagbiljet. Toch worden de inkomsten voor dat jaar voor beide partners vandaag belast als alleenstaande, met als gevolg dat deze gezinnen niet in aanmerking komen voor het huwelijksquotiënt. De gezamenlijke belasting zal toelaten dat koppels ook het jaar van huwelijk of wettelijk samenwonen in aanmerking kunnen komen voor het gezinsquotiënt. Daarom pleit de Gezinsbond voor de wijziging van artikel 128, 1°, WIB92 door toevoeging van de **keuzemogelijkheid om belast te worden als fiscaal gehuwden** (een gezamenlijk aanslagbiljet) **of als alleenstaanden** (twee afzonderlijke aanslagbiljetten).

Om in aanmerking te komen voor de toepassing van het gezinsquotiënt moet het koppel uiteraard in het jaar van huwelijk of wettelijk samenwonen aan de voorwaarde voldoen tot het opnemen van een zorg- of opvoedingstaak.

VI Samenvatting

De Gezinsbond wil het huwelijksquotiënt hervormen naar een gezinsquotiënt dat voortaan wordt **voorbehouden** aan **gezinnen met kinderen** of die een **zorgtaak** opnemen voor een **hulpbehoevend familielid**. In onze visie moet het gezinsquotiënt beter afgestemd worden op zorg- en opvoedingssituaties. Daartoe lanceren wij een aantal voorstellen ter uitbreiding en verfijning van de huidige regeling.

1. Een nieuwe benaming: gezinsquotiënt

Aangezien in onze visie het gezinsquotiënt niet langer uitsluitend wordt toegekend op basis van het al dan niet gehuwd zijn, maar voortaan voorbehouden wordt voor koppels die effectief een zorg- of opvoedingstaak uitoefenen, moet de benaming ‘huwelijksquotiënt’ wijzigen in ‘**gezinsquotiënt**’.

2. De invoering van een gezinsmodulering

Om voortaan beter rekening te houden met het aantal kinderen in een gezin, pleit de Gezinsbond voor de **invoering van een gezinsmodulering** voor het maximaal over te hevelen bedrag. Het huidige **grensbedrag** van 6.700 euro (te indexeren, 8.330 euro na indexatie voor aanslagjaar 2006/inkomstenjaar 2005) moet dan ook in de eerste plaats **verhoogd worden met 10 % per kind ten laste:**

Aantal kinderen	basisbedrag	Geïndexeerd bedrag AJ2018/INK2017
Geen kinderen ²	6.700 euro	10.490 euro
1 kind	7.370 euro	11.540 euro
2 kinderen	8.040 euro	12.590 euro
3 kinderen	8.710 euro	13.640 euro
4 kinderen	9.380 euro	14.690 euro
5 kinderen	10.050 euro	15.740 euro

3. De verhoging van de splitsingsverhouding

De huidige splitsingsverhouding van het huwelijksquotiënt moet voor het gezinsquotiënt gewijzigd worden in een **60/40 opdeling** als extra ondersteuning voor éénverdienersgezinnen.

4. Een uitdovingsscenario

De Gezinsbond stelt een overgangsregeling voor waarbij gezinnen zonder kinderen of zorgtaak, die **vandaag het huwelijksquotiënt genieten**, de toekenning van het gezinsquotiënt **definitief** als **verworven recht** krijgen. Daarnaast voorzien wij ook een verworven recht voor wie in de **nieuwe regeling** een gezinsquotiënt genoten heeft omwille van zorg- en opvoedingsarbeid. Deze gezinnen **behouden** het **gezinsquotiënt** ook **wanneer de kinderen later niet meer ten laste** zijn of de **zorgtaak is weggevallen**. Uiteraard verlaagt voor deze gezinnen het maximumplafond naar het geïndexeerde bedrag zonder kinderen ten laste.

5. Keuzemogelijkheid tot gezamenlijke aanslag in jaar van huwelijk of wettelijke samenwoning

In het jaar van huwelijk of wettelijke samenwoning moeten koppels de **keuzemogelijkheid** hebben om **belast** te worden als **fiscaal gehuwden** of als **alleenstaanden**. Als zij kiezen voor een gezamenlijke aanslag kunnen zij **ook** in aanmerking komen voor het **gezinsquotiënt**.

² Regeling van toepassing voor wie bij invoering van de nieuwe regeling zoals voorgesteld door de Gezinsbond het huwelijksquotiënt kan behouden in het kader van de verworven rechten.

Enkele voorbeelden van de berekening van het huwelijksquotiënt

We berekenen telkens het huwelijksquotiënt, in het bijzonder het deel van het beroepsinkomen van de meestverdienende dat overgeheveld wordt naar de minst verdienende.

Voorbeeld 1:

24.000 euro = netto belastbaar beroepsinkomen van partner A

0 euro = netto belastbaar beroepsinkomen van partner B

24.000 euro = totale netto belastbaar beroepsinkomen van het gezin

We berekenen eerst 30 % van het totale gezinsinkomen: $30\% \times 24.000 \text{ euro} = 7.200 \text{ euro}$. Aangezien ons resultaat het maximale plafond van 10.490 euro niet overschrijdt en partner B geen eigen beroepsinkomsten heeft, bedraagt het huwelijksquotiënt **7.200 euro**.

Voorbeeld 2:

50.000 euro = netto belastbaar beroepsinkomen van partner A

0 euro = netto belastbaar beroepsinkomen van partner B

50.000 euro = totale netto belastbaar beroepsinkomen van het gezin

We berekenen eerst 30 % van het totale gezinsinkomen: $30\% \times 50.000 \text{ euro} = 15.000 \text{ euro}$. Dit bedrag wordt beperkt tot het maximale plafond van 10.490 euro. Aangezien partner B geen eigen beroepsinkomsten heeft, bedraagt het huwelijksquotiënt **10.490 euro**.

Voorbeeld 3:

24.000 euro = netto belastbaar beroepsinkomen van partner A

3.000 euro = netto belastbaar beroepsinkomen van partner B

27.000 euro = totale netto belastbaar beroepsinkomen van het gezin

We berekenen eerst 30 % van het totale gezinsinkomen: $30\% \times 27.000 \text{ euro} = 8.100 \text{ euro}$. Vervolgens moeten we 8.100 euro verminderen met 3.000 euro, zijnde het netto belastbaar beroepsinkomen dat partner B al zelf geniet. Het huwelijksquotiënt wordt bijgevolg beperkt tot **5.100 euro**.

Voorbeeld 4:

30.000 euro = netto belastbaar beroepsinkomen van partner A

8.000 euro = netto belastbaar beroepsinkomen van partner B

38.000 euro = totale netto belastbaar beroepsinkomen van het gezin

Wij berekenen eerst 30 % van het totale gezinsinkomen: $30\% \times 38.000 \text{ euro} = 11.400 \text{ euro}$. Dit bedrag wordt beperkt tot het maximale plafond van 10.490 euro. Vervolgens moeten we 10.490 euro verminderen met 8.000 euro, zijnde het netto belastbaar beroepsinkomen dat partner B al zelf geniet. Het huwelijksquotiënt wordt bijgevolg beperkt tot **2.490 euro**.

Fiscale ondersteuning bij toepassing van plafond huwelijksquotiënt

Het inkomensbedrag dat door toepassing van het huwelijksquotiënt wordt overgeheveld van de meest verdienende naar de minst verdienende is onderworpen aan een maximaal plafond. Maximaal kan er voor aanslagjaar 2018/inkomstenjaar 2017 een bedrag van 10.490 euro overgeheveld worden. Dit maximum wordt bereikt bij een inkomen van 34.966,67 euro aangezien het overgeheveldde bedrag eveneens is beperkt tot 30 % van het netto belastbare gezinsinkomen (34.966,67 is het resultaat van de deling van 10.490 euro door 0,30). We vertrekken dus vanuit een situatie waarbij partner A een netto belastbaar inkomen heeft van 34.966,67 euro en partner B geen beroepsinkomen heeft.

We berekenen eerst de verschuldigde belasting zonder toepassing van het huwelijksquotiënt:

34.966,67 euro = netto belastbaar inkomen van partner A.
12.850,00 euro = basisbelasting verschuldigd op netto belastbaar inkomen van partner A
- 1.817,50 euro = belastingvermindering door belastingvrije som van partner A (7.270 euro)
11.032,50 euro = verschuldigde belasting door partner A

Aangezien partner B geen beroepsinkomen heeft bedraagt de verschuldigde belasting voor het ganse gezin 11.032,50 euro.

We berekenen vervolgens de verschuldigde belasting rekening houdend met het huwelijksquotiënt

Situatie van partner A:

34.966,67 euro = netto belastbaar inkomen van partner A.
- 10.490,00 euro = overheveling naar partner B via huwelijksquotiënt
24.476,67 euro = netto belastbaar inkomen van partner A na toepassing van huwelijksquotiënt

8.129,50 euro = basisbelasting verschuldigd op netto belastbaar inkomen van partner A
- 1.817,50 euro = belastingvermindering door belastingvrije som van partner A (7.270 euro)
6.312,00 euro = verschuldigde belasting door partner A

Situatie van partner B:

0,00 euro = netto belastbaar inkomen van partner B.
+10.490,00 euro = overheveling van partner B via huwelijksquotiënt
10.490,00 euro = netto belastbaar inkomen van partner B na toepassing van huwelijksquotiënt

2.622,50 euro = basisbelasting verschuldigd op netto belastbaar inkomen van partner B
- 1.892,50 euro = belastingvermindering door belastingvrije som van partner B (7.570 euro)
730,00 euro = verschuldigde belasting door partner B

De totale belasting van het gezin bedraagt 7.042,00 euro (6.312,00 euro voor partner A + 730,00 euro voor partner B). Door toepassing van het huwelijksquotiënt wordt voor het gezin de personenbelasting verlaagd met 3.990,50 euro (11.032,50 euro – 7.042,00 euro) vóór gemeentebelastingen en maximaal 4.349,65 euro bij aanvullende gemeentebelastingen van 9%.

Maximale fiscale ondersteuning door toepassing van het huwelijksquotiënt

De maximale fiscale ondersteuning aan éénverdienersgezinnen door toepassing van het huwelijksquotiënt wordt bereikt bij een netto belastbaar inkomen van 49.320 euro. Dit inkomen put in de eerste plaats de twee voorziene plafonds uit, namelijk een overheveling van 30 % beperkt tot 10.490 euro voor aanslagjaar 2018/inkomstenjaar 2017. Daarnaast wordt vanaf dit inkomen het volledige bedrag van de overheveling onttrokken aan het hoogste belastingtarief zijnde 50 %. Voor inkomens boven 49.320 euro verhoogt het absolute bedrag van de fiscale ondersteuning niet langer. Om de maximale fiscale ondersteuning door toepassing van het huwelijksquotiënt te berekenen vertrekken we dus vanuit een situatie waarbij partner A een netto belastbaar inkomen heeft van 49.320 euro en partner B geen beroepsinkomen heeft.

We berekenen eerst de verschuldigde belasting zonder toepassing van het huwelijksquotiënt:

49.320,00 euro = netto belastbaar inkomen van partner A.
19.833,50 euro = basisbelasting verschuldigd op netto belastbaar inkomen van partner A
- 1.817,50 euro = belastingvermindering door belastingvrije som van partner A (7.270 euro)
18.016,00 euro = verschuldigde belasting door partner A

Aangezien partner B geen beroepsinkomsten heeft bedraagt de verschuldigde belasting voor het ganse gezin 18.016,00 euro.

We berekenen vervolgens de verschuldigde belasting rekening houdend met het huwelijksquotiënt

Situatie van partner A:

49.320,00 euro = netto belastbaar inkomen van partner A.
- 10.490,00 euro = overheveling naar partner B via huwelijksquotiënt
38.830,00 euro = netto belastbaar inkomen van partner A na toepassing van huwelijksquotiënt
14.588,50 euro = basisbelasting verschuldigd op netto belastbaar inkomen van partner A
- 1.817,50 euro = belastingvermindering door belastingvrije som van partner A (7.270 euro)
12.771,00 euro = verschuldigde belasting door partner A

Situatie van partner B:

0,00 euro = netto belastbaar inkomen van partner B.
+10.490,00 euro = overheveling van partner B via huwelijksquotiënt
10.490,00 euro = netto belastbaar inkomen van partner B na toepassing van huwelijksquotiënt
2.622,50 euro = basisbelasting verschuldigd op netto belastbaar inkomen van partner B
-1.892,50 euro = belastingvermindering door belastingvrije som van partner B (7.570 euro)
730,00 euro = verschuldigde belasting door partner B

De totale belasting van het gezin bedraagt 13.501 euro (12.771 euro voor partner A + 730 euro voor partner B). Door toepassing van het huwelijksquotiënt wordt voor het gezin de personenbelasting verlaagd met 4.515 euro (18.016 euro – 13.501 euro) vóór gemeentebelastingen en maximaal 4.921,35 euro bij aanvullende gemeentebelastingen van 9%.

Situatie in het jaar van huwelijk of wettelijk samenwonen

Artikel 128, 1° WIB92 bepaalt dat gehuwde personen voor het jaar van het huwelijk niet als echtgenoten maar als alleenstaanden worden aangemerkt. Toch beantwoorden gehuwden op 1 januari van het aanslagjaar waarin de inkomsten van het jaar van huwelijk belast worden aan de voorwaarden om belast te worden als gehuwden. De fiscale wetgeving evalueert de persoonsgegevens van belastingplichtigen jaarlijks op datum van 1 januari. Als gevolg van de Wet van 10 augustus 2001 houdende Hervorming van de personenbelasting zal artikel 128, 1° vanaf aanslagjaar 2005/inkomstenjaar 2004 eveneens van toepassing zijn voor wettelijk samenwonenden. Artikel 2, 2° van de Wet van 10-08-'01 voorziet dat de wettelijk samenwonenden worden gelijkgesteld met gehuwden, en een wettelijk samenwonende wordt gelijkgesteld met een echtgenoot. Dit impliceert dat zowel gehuwden als wettelijk samenwonenden tijdens het jaar van huwelijk of wettelijk samenwonen niet in aanmerking komen voor de toepassing van het huwelijksquotiënt omdat zij voor dat inkomstenjaar uitzonderlijk worden beschouwd als alleenstaanden. Het niet toepassen van het huwelijksquotiënt kan voor deze koppels een financieel verlies betekenen dat kan oplopen tot ruim 4.515 euro vóór gemeentebelastingen.

Tot aanslagjaar 2004/inkomstenjaar 2003 werd dit financiële verlies enigszins gecompenseerd door de toekenning van hogere belastingvrije sommen voor alleenstaanden. Zo genoten bijvoorbeeld alleenstaanden in aanslagjaar 2003/inkomstenjaar 2002 elk nog een belastingvrije som van 4.095 (te indexeren, 5.660 euro na indexatie voor aanslagjaar 2005/inkomstenjaar 2004) ten opzichte van 3.250 euro (te indexeren, 4.490 euro na indexatie voor aanslagjaar 2005/inkomstenjaar 2004) voor gehuwde partners. Dit verschil in belastingvrije som in 2004 leverde per partner een bijkomend financieel voordeel op van 292,50 euro vóór gemeentebelastingen of 313,76 euro na toepassing van een gemeentebelasting van 7,27 %, zijnde het gewogen gemiddelde van de gemeentebelastingen in Vlaanderen en Brussel voor het aanslagjaar 2005/inkomstenjaar 2004. Elk nieuw koppel zou in het jaar van huwelijk of wettelijk samenwonen bijgevolg een compensatie van 627,52 euro genieten door belast te worden als alleenstaanden. Deze maximale compensatie zouden zij enkel genieten als beide partners een eigen netto belastbaar beroepsinkomen zouden genieten van minstens 5.660 euro. Deze compensatie bedraagt slechts één vijfde van de maximale fiscale ondersteuning die deze koppels zouden genieten indien het huwelijksquotiënt zou worden toegepast. Indien echter beide partners een inkomen genoten van hoger dan 8.160 euro was de huidige regeling (beide belast als alleenstaande) tot en met aanslagjaar 2004/inkomstenjaar 2003 voor hen voordeliger.

Door de gelijkschakeling van de belastingvrije sommen voor alleenstaanden enerzijds en gehuwden en wettelijk samenwonenden anderzijds, als gevolg van de belastinghervorming van 10 augustus 2001 zullen twee afzonderlijke aanslagen als alleenstaanden geen financieel voordeel opleveren ten opzichte van een gezamenlijke aanslag. Integendeel een gezamenlijke aanslag zou de toepassing van een gezinsquotiënt mogelijk maken indien aan de overige vereiste voorwaarden is voldaan.